

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku E. S.A. w P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o wydanie interpretacji,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 maja 2014 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 sierpnia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz wnioskodawcy 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 22 sierpnia 2013 r. oddalił apelację skarżącego organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w P. z 21 listopada 2012 r., który zmienił decyzję pozwanego. Pozwany stwierdził, że członek zarządu spółki prowadzący działalność gospodarczą i wykonujący usługi w ramach kontraktu menadżerskiego podlega ubezpieczeniom społecznym na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Sąd stwierdził, że członek zarządu spółki zatrudniony na podstawie kontraktu menadżerskiego wykonywanego w ramach prowadzonej działalności

gospodarczej podlega ubezpieczeniom społecznym na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 tej ustawy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na istotne zagadnienie prawne oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości w praktyce przy ich stosowaniu, „a mianowicie: - czy kontrakt menedżerski jako umowa nienazwana o świadczenie usług zgodnie z art. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi samodzielny tytuł podlegania ubezpieczeniom społecznym niezależny od prowadzonej działalności gospodarczej, a przychody z tego tytułu stanowią podstawę wymiaru składek; - czy w związku z tym w świetle powyższego uzasadniona jest teza Sądów obu instancji o oddzieleniu podstawy opodatkowania od podstawy ubezpieczeń społecznych mając na uwadze regulację art. 13 ust. 9 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W świetle przedstawionego stanu faktycznego i prawnego sprawy zdaniem organu rentowego, zachodzi potrzeba wykładni przez Sąd Najwyższy zaskarżonych przepisów. Wskazana kwestia prawna nie jest jednostkowym przypadkiem, a zatem jej rozstrzygnięcie będzie miało istotny wpływ na rozpoznanie podobnych spraw w przyszłości, a także doprecyzowanie obowiązujących w tym zakresie przepisów przez ustawodawcę. Skarga jest oczywiście uzasadniona wobec skutków społecznych i finansowych przyjętej przez Sąd Apelacyjny w [...] linii orzekania”.

W odpowiedzi wnioskodawca wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony. Z jego treści wynika, że odwołuje się jednocześnie do trzech podstaw przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., jednak żadna metodycznie i merytorycznie nie została wykazana.

Przede wszystkim wykładnia przepisów art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 13 pkt 9 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych nie budzi wątpliwości na poziomie literalnym. We wniosku o przyjęcie

skargi nie powołano żadnego orzecznictwa (tym bardziej rozbieżnego – art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), gdyż zajmowano się już problemem wskazanym we wniosku. Analizy wzajemnej relacji tych przepisów na tle kontraktu menadżerskiego jako podstawy ubezpieczenia społecznego dokonano w wyroku Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2008 r., I UK 138/08, OSNP 2010 nr 11-12, poz. 144. Reprezentuje ją syntetycznie teza, że umowa o zarządzanie przedsiębiorstwem (spółką) lub kontrakt menedżerski wskazane w art. 13 pkt 9 ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych jako źródła przychodu z działalności wykonywanej osobiście, nie stanowią samodzielnej podstawy podlegania ubezpieczeniom społecznym z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jeżeli są realizowane w ramach pozarolniczej działalności gospodarczej. Taki kierunek wykładni podtrzymano w dalszym orzecznictwie (por. wyroki Sądu Najwyższego z 23 czerwca 2009 r., III UK 24/09, LEX nr 518053; z 11 sierpnia 2009 r., III UK 27/09, LEX nr 533671; z 14 grudnia 2010 r., I UK 209/10, LEX 738525). Wniosek o przyjęcie skargi nie daje podstaw do przeciwnego twierdzenia, tj. że wydzielenie przez organ rentowy kontraktu menadżerskiego z prowadzonej działalności gospodarczej może być zasadne. Odpowiada to jednak ocenie zastosowania prawa w konkretnej sprawie, czyli podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wniosek o przyjęcie skargi jednak jedynie hasłowo twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych skargi, stąd skarżący powinien samodzielnie wskazać i wykazać naruszenie przepisów prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Skarżący we wniosku nie przedstawił takiej analizy. Natomiast co do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to istotne zagadnienie prawne jakościowo różni się od potrzeby wykładni prawa, nawet tej kwalifikowanej z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżący nie przedstawia jurydycznej argumentacji, która uzasadniałaby inne wnioski lub w ogóle stanowiłaby podstawę do rozważenia innego stanowiska, niż zajmowane dotychczas przez Sąd Najwyższy.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach orzeczone na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 11 ust. 2 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[aw]